

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Skoma-Lux s.r.o.** se sídlem Olomouc, Polská 26, v řízení zastoupeného JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem Olomouc, Koželužská 5, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Olomouc** se sídlem Olomouc, Blanická 19, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24.6.2008 č.j. 4272/08-1301-21, č.j. 4273/08-1301-21, č.j. 4274/08-1301-21, č.j. 4275/08-1301-21 a č.j. 4276/08-1301-21, ve věcech spotřební daně,

t a k t o :

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobami podanými v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24.6.2008 č.j. 4272/08-1301-21, č.j. 4273/08-1301-21, č.j. 4274/08-1301-21, č.j. 4275/08-1301-21 a č.j. 4276/08-1301-21, jimiž byla zamítnuta žalobcova odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Olomouc (dále jen „celní úřad“) ze dne 29.2.2008 č.j. 9728-2/07-136100-021 a ze dne 3.3.2008 č.j. 9728-3/07-136100-021, č.j. 9728-4/07-136100-021, č.j. 9728-5/07-136100-021 a č.j. 9728-6/07-136100-021, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň.

Namítá, že:

- 1) nebyl vypracován nezávislý posudek o složení žalobcem dovážených výrobků, když podkladem pro rozhodnutí celního úřadu a žalovaného byly toliko posudky celně technické laboratoře. V tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 24.10.2007 č.j. 1 Afs 42/2007-55. Žádá proto správní soud, aby se sám ujal dokazování a požádal nezávislou laboratoř o vypracování nezávislého posudku;
- 2) výrobky dovážené žalobcem jsou vyráběny plně v souladu s enologickými postupy stanovenými Nařízením Komise (ES) č. 883/2001;
- 3) jakkoli dospěly celní orgány k závěru, že žalobcem dovážené výrobky jsou vínem a zařadily jej do čísla 2204 kombinované nomenklatury, dospěly přesto k závěru, že tyto výrobky nejsou tichým vínem ve smyslu § 93 odst. 3 písm. b) zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSD“), a jedná se tak podle celních orgánů o „meziprodukt“ podle § 93 odst. 4 ZSD. Předmětné ustanovení § 93 odst. 3 ZSD bylo ke dni vstupu České republiky do Evropské unie plně v souladu se Směrnicí Rady (EHS) č. 92/83/EHS, o harmonizaci struktury spotřebních daní z alkoholu a alkoholických nápojů (dále jen „Směrnice“). Odvolává se na závaznost Směrnice pro členské státy (čl. 7 Směrnice), přímého účinku směrnice a definice tichého vína obsažené v čl. 8 Směrnice. Novelizací provedenou zákonem č. 217/2005 Sb. byla totiž definice tichých vín změněna tak, že je nyní podle žalobcova názoru se Směrnicí v rozporu. Žalobcem dovážené výrobky pak obsahují ethanol toliko kvasného původu, když ani žalovaný netvrdí, že by alkohol obsažený ve výrobcích byl jiného původu než z vinných hroznů;
- 4) žalobcem dovážené výrobky jsou v jiných členských státech EU posuzovány jako tiché víno.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žalob. K jednotlivým žalobním bodům se vyjádřil takto:

- 1) žalobcem odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR reaguje na zcela jiný skutkový stav, kdy proti sobě stály dva znalecké posudky. Žalobce však v těchto konkrétních řízeních nepředložil žádné vlastní rozborů či znalecký posudek zpochybňující závěry celně technické laboratoře;
- 2) Moldávie, kde se výrobky dovážené žalobcem vyrábějí, není členem EU a sám žalobce uvádí, že výroba v Moldávii „podléhá národním normám“, nikoli tedy předpisům EU;
- 3) zákonem č. 217/2005 Sb. nedošlo k žádnému věcnému posunu při zařazování vína do kategorií podle ZSD. Slova „bez přídavku lihu“ doplněná

právě zák. č. 217/2005 Sb. jsou toliko národním technickým upřesněním pojmů „bez jakéhokoliv obohacení“ a „plně kvasného původu“, které ve Směrnici obsaženy jsou a mají stejný význam. V tichém víně tak může být obsažen toliko alkohol vzniklý kvašením přímo ve vybraném výrobku, nikoli mimo něj. V tomto směru je nepřipadná argumentace přímým účinem Směrnice, když česká národní úprava je i po novelizaci provedené zák. č. 217/2005 Sb. se Směrnicí plně v souladu;

- 4) žalobcem uváděná tvrzení se zakládají toliko na domněnkách, nejsou podpořena žádnými důkazy, proto je žalovaný považuje za účelové. Navíc pro zařazení předmětných výrobků do kategorie „tiché víno“ nebo „meziprodukt“ pro účely spotřební daně není rozhodné jen sazební zařazení, ale i naplnění dalších podmínek § 93 odst. 3 ZSD.

Krajský soud již o věci dvakrát rozhodoval, a to:

- rozsudkem ze dne 4.12.2008 č.j. 22 Ca 226/2008-24, který však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.4.2010 č.j. 7 Afs 44/2009-60, a
- rozsudkem ze dne 8.12.2010 č.j. 22 Af 40/2010-87, který však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8.12.2010 č.j. 7 Afs 9/2011-120.

Krajský soud proto znovu přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloby důvodné nejsou.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce dovezl do České republiky ve všech případech výrobky „Červené víno Kagor Red Desert 2002“ s obsahem alkoholu 15,5% vol. v lahvích objemu 0,75l. Z těchto výrobků byly odebrány vzorky a provedeny jejich zkoušky Celně technickou laboratoří Olomouc a Celně technickou laboratoří při Generálním ředitelství cel. Její výsledky deklarují, že naměřené parametry nejsou v rozporu s deklarovaným původem alkoholu – hroznová šťáva. Vzorek měl typickou barvu, vůni i chuť červeného vína, ovocné chuti, bez aromatických přísad, zjevně nevykazoval přetlak oxidu uhličitého. Obsah glycerolu 0,2% hm. neodpovídal očekávanému obsahu ve fermentovaných nápojích tohoto typu. Samotný obsah ethanolu nad 13% vol. a současně nízký obsah glycerolu svědčil o přídavku lihu do výrobku. Poměr jednotlivých cukrů a jejich celkový obsah ani skladba organických kyselin nebyly v rozporu s očekávanými hodnotami pro zkvašený hroznový mošt, kdy fermentace byla ukončena přídavkem alkoholu, který má svůj původ též v hroznech. Na základě těchto výsledků vyměřil celní úřad žalobci spotřební daň z dovezených výrobků, které posoudil jako meziprodukty ve smyslu § 93 odst. 4 ZSD. Proti rozhodnutím celního úřadu žalobce podal včasná odvolání (s argumentací jako v žalobách) zamítnutá napadenými rozhodnutími žalovaného (s odůvodněním jako vyjádření k žalobám).

Krajský soud se předně neztotožňuje s žalobním bodem 1). Zde je nutno zdůraznit, že žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR je třeba vykládat jako celek, v kontextu všech úvah v něm obsažených. Není možno z něj vytrhávat účelově jen některé pasáže, bez přihlédnutí k ostatnímu jeho textu.

Krajský soud proto zdůrazňuje pasáže tohoto rozsudku, které žalobce zjevně přehlíží:

„Skutečnost, že celně technické laboratoře jsou součástí organizační struktury celní správy, sama o sobě nesnižuje důkazní hodnotu posudků jimi vypracovaných. Smyslem zřízení sítě celně technických laboratoří je právě zajišťování odborných analýz pro účely celního řízení. Podstatné tedy je, že celně technická laboratoř je odborným pracovištěm náležitě technicky a personálně vybaveným k provedení potřebných analýz, o čemž svědčí získání příslušné akreditace.

Pokud v celním řízení vznikne potřeba získání určitých odborných poznatků, je nezbytné, aby provedení potřebných analýz a vypracování znaleckého posudku zajistily celní orgány pomocí k tomu náležitě odborně způsobilých a vybavených pracovišť. Těmi mohou být organizační útvary celních orgánů, splňují-li uvedené požadavky, nebo i jiné subjekty, rovněž za podmínky splnění uvedených požadavků. Pro úplnost lze uvést, že ani ustanovení § 3 odst. 4 písm. j) zákona č. 185/2004 Sb., na něž žalovaný v kasační stížnosti poukazuje, celním orgánům nijak nebrání v tom, aby nechaly potřebné analýzy provést jiným subjektem, tedy nikoli celně technickou laboratoří. Toto ustanovení pouze stanoví okruh činností, jež jsou určité celní orgány povinny zajišťovat (v tomto případě jde o povinnost Generálního ředitelství cel zřídit celně technickou laboratoř); nejedná se tedy o úpravu postupu celních orgánů při dokazování v celním řízení.

Na druhou stranu je však třeba zdůraznit, že posudky vypracované celně technickými laboratořemi nemohou celní orgány považovat za důkazní prostředky vyšší důkazní síly než posudky jiných znalců v daném oboru, a to ani v případě, kdy posudky těchto jiných znalců předloží v celním řízení dovozce k prokázání skutečností uvedených v celní deklaraci (složení dovezeného zboží a z toho vyplývající sazební zařazení) ve smyslu § 31 odst. 9 daňového řádu. Posudek vypracovaný celně technickou laboratoří je tedy jen jedním z možných důkazů, přičemž i výsledky takové analýzy mohou být jinými důkazními prostředky – posudky jiných znalců - zpochybněny.“

V posuzovaném případě se jedná (jak uvádí i žalovaný) o zcela jiný případ, tzn. o situaci, kdy posudek celně technické laboratoře (který je způsobilý být v řízení důkazem – srov. první z citovaných odstavců rozhodnutí NSS ČR výše) nebyl dosud jiným rozbořem či posudkem v řízení zpochybněn.

Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ČR je zdejšímu soudu znám z jeho dosavadní činnosti, kdy tímto rozhodnutím bylo rozhodováno o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 1.3.2007 č.j. 22 Ca 410/2004-35. V tomto řízení byla situace zcela odlišná v tom směru, že účastník řízení v průběhu celního řízení zpochybňoval závěry celně technické laboratoře při celním ředitelství existujícím vypracovaným znaleckým posudkem a za této situace byla zpracováním revizního posudku pověřena celně technická laboratoř při Generálním ředitelství cel, což soudy obou stupňů shledaly nepřipustným. Jak však již bylo shora uvedeno, o takovou situaci se v posuzovaném případě nejedná.

Pokud žalobce navrhoval, aby se správní soud sám ujal dokazování a zadal zpracování znaleckého posudku, krajský soud usnesením ze dne 8.7.2010 č.j. 22 Af 40/2010-75 vyzval žalobce, aby ve lhůtě 2 týdnů od doručení tohoto usnesení zaplatil

zálohu na znalecký posudek, jinak tento znalecký posudek nebude k důkazu proveden. Uvedené usnesení bylo žalobci doručeno dne 13.7.2010 a žalobce na něj reagoval přípisem ze dne 21.7.2010, kterým soudu sdělil, že zálohu nezaplatí, když znalecký posudek ani nemůže být proveden s ohledem na neexistenci vzorku, který by bylo lze ke znaleckému dokazování použít. S ohledem na nezaplacení zálohy tak nemohl být znalecký posudek dle § 141 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“), užitého dle § 64 s.ř.s., vypracován a užit k důkazu. Krajský soud proto i nadále vychází ze skutkového stavu, jak byl zjištěn z obsahu správních spisů.

Žalobní bod 2) je pak pro posouzení celé věci irelevantní. Předmětem sporu totiž není dodržení závazných pravidel pro výrobu vína a výrobků z něj (enologických postupů), ale otázka posouzení vlastností finálního výrobku z hlediska ZSD a Směrnice. Jinými slovy: ani dodržení všech závazných postupů podle enologických předpisů nemůže samo o sobě vést k závěru o zařazení výrobku do kategorie „tiché víno“ nebo „meziprodukt“ podle ZSD či Směrnice.

Směrnice a ZSD totiž obsahují výslovné vlastní definice těchto pojmů, které nelze směřovat s definicemi užitými případně v jiných (zde enologických) předpisech pro účely těchto předpisů (byť by i definovaly stejně znějící pojem).

Stěžejním právním problémem celého sporu, jak jej účastníci soudu předestřeli, je výklad čl. 8 odst. 1 alinea 2 Směrnice, výklad § 93 odst. 3 písm. b) ZSD a posouzení, zda jsou tato dvě ustanovení ve vzájemném rozporu či nikoli.

Aplikace jiných částí čl. 8 Směrnice či § 93 odst. 3 ZSD nepřichází v posuzovaném případě v úvahu, když v řízení bylo řádně prokázáno, že skutečný obsah alkoholu v žalobcem dovážených výrobcích přesahuje 15% obj., ale nepřesahuje 18% obj.

Dle čl. 8 odst. 1 alinea 2 Směrnice Pro účely této směrnice se „tichým vínem“ rozumějí všechny výrobky kódů KN 2204 a 2205, s výjimkou šumivého vína, jak je vymezeno v odstavci 2 tohoto článku, jejichž skutečný obsah alkoholu přesahuje 15% objemových, ale nepřesahuje 18% objemových, pokud byly vyrobeny bez jakéhokoli obohacování a je-li alkohol obsažený v hotovém výrobku plně kvasného původu.

Podle § 93 odst. 3 písm. b) ZSD tichým vínem se pro účely tohoto zákona rozumí výrobky, které nejsou šumivým vínem vymezeným v odstavci 2 a které jsou uvedené pod následujícími kódy nomenklatury: 2204 a 2205, jejichž skutečný obsah alkoholu přesahuje 15 % objemových, ale nepřesahuje 18 % objemových, pokud byly vyrobeny bez jakéhokoliv obohacování a je-li alkohol, který je obsažený v hotovém výrobku, plně kvasného původu bez přídavku lihu.

Krajský soud je vázán závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22.4.2010 č.j. 7 Afs 44/2009-60, že § 93 odst. 3 písm. b) ZSD je v rozporu s čl. 8 odst. 1 Směrnice. Již ze samotného znění těchto ustanovení je zřejmé, že česká právní úprava vyžaduje splnění pěti kritérií k naplnění

pojmu tichého vína, zatímco Směrnice toliko čtyř. Páté kritérium je formulováno zcela kategoricky, vylučuje přidání alkoholu kdykoli, bez ohledu na to, zda k němu dojde po částečném zkvašení nebo zda k němu dojde po ukončení procesu kvašení. Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku ze dne 14. 1. 2001 ve spojených věcech C-471/07 a C-472/07 pod bodem 26 „podle ustálené judikatury ve všech případech, kdy se ustanovení směrnice z hlediska svého obsahu jeví jako bezpodmínečná a dostatečně přesná, jsou jednotlivci oprávněni dovolávat se jich před vnitrostátními soudy vůči státu, a to jak v případě, že stát směrnici včas neprovedl do vnitrostátního práva, tak i v případě, že ji provedl nesprávně (viz rozsudky ze dne 26. února 1986, Marshall, 152/84, Recueil, s. 723, bod 46, jakož i ze dne 5. října 2004, Pfeiffer a další, C-397/01 až C-403/01, Sb. rozh. s. I-8835, bod 103).“ Vzhledem k tomu, že v dané věci uplynula lhůta k provedení Směrnice, ustanovení čl. 8 odst. 1 Směrnice je bezpodmínečné a dostatečně přesné, ostatně jeho znění je po obsahové stránce zcela součástí normativního ustanovení § 93 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních, a stát ji provedl nesprávně, stěžovatel se zcela oprávněně dovolává přímého účinku čl. 8 odst. 1 Směrnice.

Krajský soud proto dále nepřihlížel k otázkám naplnění pátého kritéria § 93 odst. 3 písm. b) ZSD.

Naplnění prvních dvou kritérií je mezi účastníky nesporné.

Krajský soud se proto dále zaměřil na otázku naplnění kritéria třetího, tzn. zda při výrobě žalobcem dovážených výrobků došlo k obohacení vína. ZSD ani Směrnice definici tohoto pojmu neobsahují, proto lze použít pojmy užívané předpisy enologickými. Nařízení Rady (ES) č. 1493/1999, o společné organizaci trhu s vínem, pod nadpisem „Úkony obohacování“ (příl. V. písm. D.) obsahuje tento text: „Zvýšení přirozeného obsahu alkoholu v % objemových podle části C může být provedeno těmito úkony:

- a) v případě čerstvých vinných hroznů, částečně zkvašeného hroznového moštu nebo mladého vína v procesu kvašení pouze přidavkem sacharosu, zahuštěného hroznového moštu či rektifikovaného moštového koncentrátu;
- b) v případě hroznového moštu pouze přidavkem sacharosu, zahuštěného hroznového moštu či rektifikovaného moštového koncentrátu nebo částečným zahuštěním včetně reverzní osmózy;
- c) v případě vína vhodného k získávání stolního vína a stolního vína částečným zahuštěním chladem.“

Z uvedeného je zřejmé, že legislativa EU pokládá za „obohacování“ vína přidání přídavku způsobujícího zvýšení přirozeného obsahu alkoholu, tj. složky, která sama není alkoholem, ale v následném kvašení způsobí, že finální produkt bude mít vyšší obsah alkoholu, než kdyby k přidání této složky nedošlo.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že přidání alkoholu (ať už jakéhokoli původu, ať už před kvašením nebo po něm) není obohacením vína.

Dále se krajský soud zabýval otázkou výkladu slov „plně kvasného původu“ (čtvrtým kritériem). Definici tohoto pojmu neobsahují ani enologické předpisy EU ani zák. č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů.

Vesměs však používají pojem „kvašení“ jen ve vztahu k materiálům, které jsou s to kvasit samy*).

Krajský soud proto vyšel z obecného chápání pojmu „kvašení“ ve společnosti, kdy kvašením se obecně rozumí proces, při němž kvasinky proměňují jednoduché cukry (glukózu a fruktózu) na alkoholy a oxid uhličitý. K ukončení kvašení dochází v okamžiku, kdy objem ethanolu v kvasící směsi dosáhne hodnoty, která sama o sobě další kvašení vylučuje.

Za této situace dospěl krajský soud k závěru, že „plně kvasného původu“ je toliko alkohol vzniklý kvašením, tzn. shora popsáním procesem, a to bez jakéhokoli jiného zpracování. Je třeba zdůraznit, že materiál, jehož je užito jen a pouze za účelem zastavení kvašení, a jehož přidáním také k zastavení kvašení bezprostředně dojde, již sám nekvasí.

Nelze ovšem vyloučit situaci, kdy materiál užitý pro zastavení jednoho kvašení má svůj plně kvasný původ ve kvašení jiném. Proto se krajský soud zabýval otázkou, zda se v posuzovaném případě nemůže jednat o tuto situaci.

Dospěl k závěru, že pokud byl v posuzovaném případě prokázán přídavek lihu, což se projevilo obsahem ethanolu nad 13% vol. a současně neočekávaně nízkým obsahem glycerolu 0,2% hm., svědčí to o proběhlé destilaci ethanolu, tzn. o oddělení kapalných látek (zde glycerolu a ethanolu) na základě různého bodu varu. Bod varu ethanolu totiž činí 78,3 °C, zatímco při této teplotě glycerol varu nedosahuje (viz např. Melzoch, K. – Rychtera, M.: Tradiční technologie, syllabus k předmětu, Vysoká škola chemicko-technologická, Ústav kvasné chemie a inženýrství, Praha 2010, dostupné též na http://eso.vscht.cz/cache_data/1171/www.vscht.cz/kch/kestazeni/sylaby/tradtech.pdf, str. 25). Z neočekávaně nízkého obsahu glycerolu tak lze dovodit, že v posuzovaném případě byl glycerol od ethanolu destilačně oddělen. Došlo tedy i k jinému zpracování (destilaci) alkoholu, který je obsažen v hotovém výrobku - tento alkohol nemá svůj původ výlučně ve zpracování kvašením.

Krajský soud tedy uzavírá, že pojem „alkohol plně kvasného původu“, jak je užíván v legislativě EU, vylučuje, aby pro zastavení procesu kvašení byl přidán destilát, tedy alkohol, jež má svůj původ nejen v kvašení, ale i v destilaci, není tedy kvasného původu „*plně*“.

*) srov. např. Nařízení Rady (ES) č. 1493/1999 Sb., o společné organizaci trhu s vínem, čl. 1 odst. 2, čl. 27 odst. 1, odst. 4, čl. 42 odst. 3, odst. 5 písm. a), písm. h), čl. 44 odst. 4, odst. 5, odst. 11, odst. 12, odst. 13, čl. 53 odst. 2 písm. g), čl. 54 odst. 3 písm. c), písm. d), příl. I. bod 1., bod 3., bod 4., bod 5., bod 8., bod 10., bod 11., bod 14. písm. B.a), písm. B.b)iii), bod 15., bod 19., bod 20., bod 21., bod 22., příl. II. bod 2., bod 6., příl. IV. bod 1., bod 3., příl. V. oddíl B. bod 1. písm. a), bod 2., oddíl C bod 1., oddíl D. bod 1. písm. a), bod 4., bod 7., oddíl E. bod 1., oddíl F. bod 1. písm. a), oddíl G. bod 1., bod 5., bod 7. písm. b), oddíl H. bod 2., bod 10., bod 11. písm. b), oddíl I. bod 2. písm. d), bod 3. písm. a), písm. b), oddíl J. bod 1., bod 2. písm. b)iii), bod 6. písm. a)

Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit případná odlišná praxe v jiných členských státech EU, kdy pro zařazení předmětných výrobků do kategorie „tiché

víno“ či „meziprodukt“ pro účely spotřební daně nemůže být rozhodujícím kritériem případný subjektivní přístup některých cizozemských orgánů, ale vždy jen objektivní stav věci, který je v posuzovaném případě shora popsán. Navíc tvrzení o této odlišné praxi cizozemských orgánů žalobce ponechal v obecné rovině, neuvedl jediný konkrétní případ posouzení předmětného výrobku jako tiché víno, proto toto jeho tvrzení nemohl krajský soud jakkoli verifikovat.

Z uvedených důvodů krajský soud žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému dosud dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 24. listopadu 2011

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu